

ČARODĚJKY Z PODIVÍNA

DVOJČATA
A KOPEC PRŮŠVIHŮ

LUNA GRAVES

bambóok

bamb**oo**k

DVOJČATA
A KOPEC PRŮŠVIHŮ

LUNA GRAVES

1. KAPITOLA

Výjimečná akademie pro mimořádné paranormální Ivety Rakvičkové, zkráceně VAMPIR, zažila od svého založení v roce 1692, kdy sloužila jako útočiště během čarodějnických procesů, nejednu katastrofu a bláznivinu. Například v roce 1906, kdy ve školním gramofonu na tři dny uvízl ghúl Herbert. Nebo to nešťastné

ráno roku 1844, kdy uličnický černokněžník nalil uspávací elixír do čaje profesora lektvarů, aby se vyhnul zkoušce, což nakonec vyústilo ve výbuch celého východního křídla. (Ukázalo se totiž, že blín a kofein nejdou tak úplně dohromady.) Dokonce se vypráví, že v roce 1717 na celý týden nevysvětlitelně zmizely studentské koleje. Vládne podezření, že tenhle incident nebyl žert, ale měl spojitost s ochranným závojem visícím nad školním pozemkem proto, aby veškeré magické dění bylo neviditelné pro každého člověka, který kolem prochází.

A přesto, navzdory všemu chaosu, co škola v průběhu let zažila, ještě nikdy v dějinách nezpůsobil žádný student na VAMPIRU tak rozsáhlou zkázu jako Bela a Dona Škodíkovy. A to navíc hned první den jejich šesté třídy!

Je pošmourné pondělí ve městě Podivín v Pensylvánii a příběh začíná. Ještě před hodinou, než dvojčata Škodíkova přišla na lekci kouzlení, bylo z okna věže Ivety Rakvičkové

vidět ptáky zpívající pod jasnou, slunečnou oblohou. Teď ale okenní skla drnčí pod náporem vytrvalého lijáku a poryvy větru skučí, jak se ženou skrz jedlovce na nádvoří pod ním.

Na rozdíl od zbytku školy je kancelář ředitelky Rakvičkové víceméně suchá, až na dvě mladé čarodějky, které celé promočené truchlí na lavici uprostřed místnosti. Ředitelka není nikde k nalezení, ale za jejím stolem sedí na bidýlku tichá, nicméně ostražitá čtyřoká vrána. Na každé z dvojčat Škodíkových upírá dvě tmavé oči jako korálky.

„Všechno je to tvoje vina,“ řekne Dona tiše. Má zkřížené ruce a upřeně se kouká před sebe. Na smaragdově zelené sako, přesně doprostřed školního znaku VAMPIRu, jí z brady dopadne drobná dešťová kapka. Na tom už ale nesejde – celé sako má promočené stejně jako zbytek uniformy.

„*Moje vina?*“ Bela si ždímá na zem vodu z dlouhých černých vlasů. Na podlaze už je tak

mokro, až jí připadá, že trocha vody navíc na tom nic nezmění. „Tak to teda ne, Dono. Jenom jsem se snažila zachránit, co jsi natropila ty.“

Dona pevně zavře oči. Vyčarovat při hodině kouzlení obrovské plameny požírající lavice a málem vypálit školu do základů rozhodně *neodpovídalo* představě, jak měl probíhat její první den coby opravdové a mocné čarodějnice. Poté, co se pět let snažila – i když neúspěšně – zapadnout v lidské škole, pro ni měla VAMPIR znamenat nový začátek. A šanci stát se konečně normální čarodějnící.

Zato Bela nebyla s normální školou spokojená nikdy. Když dvojčata získala v létě své schopnosti a obdržela oficiální uvítací dopis z VAMPIRu, Bela pevně ujišťovala Donu, že šestá třída bude *jejich* ročníkem. Už nezáleží na tom, že je v lidské škole neměl nikdo rád. Když mají teď své schopnosti plně rozvinuté, budou se s nimi chtít kamarádit děti všech nadpřirozených bytostí.

Jenže pak došlo na hodinu kouzlení.

Po lekci čarování nechala Belina a Donina učitelka, profesorka Serpenta Krásová, celou třídu, aby si vyzkoušela jednoduché jiskření. Je to prý tak snadné kouzlo, že by ho zvládl i člověk. Aspoň to říkala Bela, když se Doně nedařilo.

„Vytoč zápěstí do úhlu sto třicet stupňů, Dono,“ vysvětlovala Bela a opakovala slova profesorky Krásové tím svým otravným, vše-vědoucím tónem, co v Doně vyvolával chuť zacpat si uši. „Ne, takhle ne. Roztáhni prsty od sebe, jako když držíš opravdu velké jablko, do kterého se chceš zakousnout. Takhle, dívej se na mě.“

Bela je totiž o pět minut starší a vždycky Doně říká, jak se co má a nemá dělat. Nebo jak by se podle ní věci měly a neměly dělat.

„Ale já jsem od tebe *nepotřebovala* poradit,“ osopí se na ni Dona, otevře oči a sesune se na lavici. Mokrý pramen černých kadeří jí

spadne do obličeje a ona si ho rozmrzele strčí za ucho.

„Ale potřebovala,“ řekne Bela. „Ty *vždycky* potřebuješ poradit.“

Donina čelist v rozhořčení poklesne. „Nepotřebuju!“

„Potřebuješ!“

Dona sjede Belu pohledem. „Kdybys mě nerozptylovala, ty plameny bych vůbec nevyčarovala. Ty jsi tak neodbytná!“

„*Neodbytná?*“ Jakmile vzplál stůl, o který se dělily, Bela nezaváhala. Udělala, co by v její situaci udělala každá odvážná čarodějnice – *jednala*. To nebylo neodbytné. Bylo to hrdinské. Kromě toho chtěla jen přivolat trochu deště. A nemůže za to, že je její magie tak silná a přivolala místo toho bouřkový mrak až ze Seattlu.

„Dobrá čarodějnice *vždycky* poslouchá své instinkty,“ řekne Bela věčně. Je to jedna z prvních věcí, co se naučila v *Příručce čarodějnictví*

pro začátečníky, učebnici čarování pro první stupeň, kterou už měla přečtenou od začátku do konce. „A můj instinkt mi říkal, že *musím* přivolat bouřkový mrak, abych zastavila oheň.“

„Mohla jsi přivolat hasicí přístroj,“ zamumlá Dona. „Ten by nenatropil takový nepořádek.“

Bela se na Donu zamračí, rozčarovaná a trochu ublížená. Proč její sestra nechápe, že se jí jen snažila pomoci? Podívá se z okna a začne si pohrávat se svým náhrdelníkem, stříbrným půlměsícem na tenkém řetízku. Byl to dárek k prvnímu školnímu dni od jejich taťků. Dona ho dostala taky, jen má místo půlměsíce na řetízku zlatou hvězdu. *Měsíc a hvězdy září každou noc spolu*, vysvětlil jim taťka Albert (nebo Alb, jak mu přezdívají) a předal dvojčatům dvě tmavé šperkovnice. *Společně jsou silnější*, dodal taťka Robert (tomu přezdívají Rob), *stejně jako vy dvě*.

Bela přemítá nad tím klíčovým okamžikem při hodině kouzlení, kdy Donin ledabylý pohyb zápěstím – spíš to připomínalo chytání mouchy než pevné uchopení jablka – způsobil vzplanutí jejich stolu. V duchu vidí, jak zírала na plameny vysoké tak, že se dotýkaly stropu, a v jednom děsivém okamžiku si představila, jak se plameny natahují jako chapadla a sápu se po Doně.

A tak Bela zatnula ruce v pěst, nechala oheň, aby jí zbarvil zelené oči do ruda, a pomyslela si: *At' prší*. A pak se rozpršelo uvnitř i venku, po všech učebnách, chodbách a na celém školním pozemku. Netušila, že to jednoduché kouzlo může být tak mocné. Než se profesorce Krásové podařilo vypudit bouři ven, bylo celé první patro školy zaplavené.

Ale na druhou stranu – aspoň byl oheň uhašen.

„Je mi úplně jedno, co si myslíš.“ Bela si jedním rychlým pohybem přehodí přes rameno

mokr  vlasy. Cel y život čekala, až bude mít kouzeln  schopnosti, a kd y že kone n  z sкала, m  se kvůli Doně cítit provinile, že je pou iv ? To v  adn m p r pad . „Zastavila jsem ten oheň a nelituju toho.“

Dona proto i oči ve stejn  k iklav  zele-n m odstínu, jak  mají oči její sestry. Moc dobře v , že přimět Belu, aby uznala svou chybu, je jako trhat up r m  pi  aky. V t sinou je zbyte n  se o to vůbec pokoušet.

Dona si povzdechne a pod v  se na sv   ern  školní boty, zbrusu nov  p r, kter  dostala na za atku nového školního roku. Když si je po snídani obouvala, představovala si, na jak  r zn  m sta ji boty zavedou. Na n dvo i, kde by mohla poslouchat hudbu u kašny s mořskou vílou. Na hřiště na l tanou, kde proběhne její první lekce l t n  na koštěti. Ke stolu uprostřed jídelny, kde bude obědvat obklopen  kamarády. Rozhodn  si nepředstavovala, že ji ty boty přivedou sem, do ředitelny.

Během hodin jasnovidectví by asi měla dávat obzvlášť pozor.

„Až přijde ředitelka Rakvičková, nech mluvit mě, ano?“ podívá se Dona na Belu. „Už takhle jsme ve velkém maléru.“

Poprvé od jejich příjezdu se Belino obočí svraští obavami. „Myslíš, že budeme mít průšvih?“

„Jasně,“ řekne Dona. Podívá se na čtyřokou vránu, sedící tiše na bidýlku. Dvě z jejích očí ji stále pozorují bez jediného mrknutí.

Bela se rychle zvedne a začne přecházet tam a zpátky. „Ale byla to přece nehoda,“ odvětí. Její černé boty při každém kroku zaskřípou. Vrána druhým párem očí sleduje její pohyby. „Nemůžou nás potrestat za *nehodu*.“

„Jsme v ředitelně, Belo,“ pronese Dona a zavrtí hlavou. „A ředitelka Rakvičková je *harpyje*. Copak jsi neslyšela, co dělají ředitelky *harpyje* studentům, kteří poruší pravidla?“

Bela se zastaví. „Co jim dělají?“

Dona se ohlédne po vráně se zlomyslným výrazem v očích. Pak se narovná, natáhne ruce k Bele a zahákne se prsty za její, jako by měla drápy. „Chytí je svými velkými ptačími pařáty, odletí s nimi do hnízda a *vyklovou* jim oči.“

Bela se zatváří pochybovačně. „Vážně?“

„Ne, hlupáčku,“ uklidní ji Dona a znovu se pohodlně usadí na svém místě. „Nejspíš budeme jen po škole.“

Beliny oči se rozšíří. „Já *nemůžu* být po škole,“ vykřikne. „Zničilo by to moje šance dostat se na listinu nejhrůznějších studentů!“

Dona nevěřicně zavrtí hlavou. Je si jistá, že Bela miluje školu víc, než Dona miluje cokoli na světě. Tedy možná kromě jahodových mléčných koktejlů. A koček. „No tak se nedostaneš mezi nejhrůznější studenty,“ řekne Dona. „To není nic hrozného.“

„To *je* něco hrozného!“ Bela dupne nohou a zpod podpatku jí vyletí rudé jiskry. Vtom se za ní začne otrásat knihovna.

„Co se děje?“ vyskočí Dona. „Co jsi to udělala?“

„Já nevím!“ odpoví Bela a otřesy zesílí. Z horní police najednou sletí hromada knih a s těžkým zaduněním dopadne jen pár centimetrů od ní. Bela překvapeně vykřikne. Kolem se začne otrásat další nábytek.

„Co se v té učebnici píše o zastavení zemětřesení?“ zeptá se důrazně Dona.

„Nic tam o tom není!“ zakřičí Bela. „Přírodní katastrofy jsou až na druhém stupni!“

Z prostřední police spadne tlustá kniha v kožené vazbě a odře Bele rameno. Ta uskočí stranou a znovu zaječí. V tu chvíli si Dona uvědomí, že čím víc Bela panikaří, tím je zemětřesení horší.

„Musíš přestat vyšilovat!“ zakřičí Dona a natáhne k sestře ruku. „Vážně, Belo! Přestaň!“

Z konečků Doniných prstů vylétnou modré jiskry a místnost vzápětí ztichne. Bela s Donou společně vydechnou úlevou.

„Ty bláho,“ řekne Dona spíš sama pro sebe než k Bele. Stáhne ruku zpátky a prohlíží si ji. To vážně udělala *ona*? Zaujatá svými prsty ukročí neopatrně dozadu, narazí do starožitné lampy na stole ředitelky Rakvičkové a ta se začne naklánět dopředu.

„Pozor!“ zavolá Bela a ukáže Doně přes rameno.

Dona se vrhne po lampě a zachytí ji těsně předtím, než se roztrhne o podlahu. Jenomže ve spěchu omylem vystřelí chechtavé kouzlo a to zasáhne čtyřokou vránu. Pták hned spustí řetězec tichého, monotónního hihňání.

Bela se plácne rukou do čela. Dívky stále nemají plnou kontrolu nad svými schopnostmi, a proto se jim sem tam nějaká ta nehoda s kouzly přihodí. „U ještěrek a mloků, Dono!“

Dona nemá ponětí, jak přesně má kouzlo zvrátit, a tak zkusí to samé, co fungovalo při zemětřesení. „Přestaň!“ pronese, jednou

